EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/07/2012 a les 11:27

De valents i altres històries

Sempre he admirat les persones que prenen riscos, els valents i les valentes que es llancen a la piscina sense saber si hi ha aigua. Ostres! És que no veuen el que poden perdre?, em demanava! És evident que mai havia fet la reflexió en positiu: i el que poden guanyar?

Fa uns dies vaig estar a Formentera en un espai peculiar, casa Dorita. Un lloc on el silenci es valora més que la paraula, on s'aprèn a valorar tot allò que tenim i que ens sembla tan normal tenir, i sobretot on un s'adona que les coses importants a la vida no són precisament coses (crec que donaré la direcció a unes quantes persones per si volen fer-hi una cura intensiva). El cas és que allà enmig del silenci vaig trobar-hi un missatge clau per tot això que us deia abans del valor de prendre riscos. El cartell deia: "Si te arriesgas puedes perder, si no te arriesgas estas perdido".

I el missatge em va fer reflexionar. I continua fent-me donar voltes. Normalment la vida et dóna el que necessites en cada moment. I, per això, vaig decidir: vull llançar-me a la piscina. Sempre. Cada dia de la meva vida. I prendre tots els riscos necessaris per mai haver de parar-me i pensar que m'he perdut coses importants per la por de perdre. Sense fixar-me que també podia guanyar. La fugida, encara que sigui cap endavant, sempre és fugida.

Per això admiro els valents que pensen sempre en el que poden guanyar i poc en el que poden perdre. Perquè fan una balança positiva. Admiro, per exemple, el manresà David Victori, director de cine, que ha tirat endavant el seu somni i és finalista del concurs Your Film Festival, que pot portar-lo a treballar amb Ridley Scott gràcies al seu curt "La culpa". Amb tenacitat i il·lusió. La gent de Manrusionica, el festival de música electrònica de la Catalunya central, que amb empenta i hores de poc dormir han aixecat un festival amb cara i ulls (i l'any vinent amb els detalls per polir ben polits); la Mila López que amb una mà al davant i una altra al darrere ha donat forma al seu somni: La Desastreria, una botiga de roba "vintage" situada al barri de les Escodines. Amb segell propi, identitat única i marcada autenticitat. La gent de Ca la Samsona, un projecte ric amb matisos i gresol d'iniciatives que no para de créixer, també a les Escodines. I un llarg etcètera de valents.

I admiro també la Dorita, de Formentera, que un dia va aixecar-se i va tenir clar que volia crear un espai on la gent fes introspecció, treballés cap endins i no cap enfora, s'estimés, es respectés i deixés de viure de forma robotitzada. Un lloc per als valents a qui no els fa por fer una abraçada o regalar un somriure. I on ningú diu adéu, sinó fins aviat. I és que en realitat són aquests els valents que admiro: els que diuen el que pensen, viuen tal com senten i no s'acovardeixen davant del que desconeixen. Els valents que jo admiro saben el valor que tenen les paraules, el mal que fan i el dolor que generen, però saben valorar els silencis. Perquè allà és on resideixen els pensaments purs.

Els valents que jo admiro s'aixequen un dia, fan la volta el món i escriuen un llibre, com en Marc Serena i la seva "Volta dels 25". Però en el camí, tot i la distància i el temps, no troben ni ciutat ni territori ni paraules ni silenci on deixar oblidades les persones que els estimen. Perquè saben que són aquestes les COSES importants a la vida. I ho valoren. Sense pors.

Això és ser valent. Per a la resta, no hi sé trobar definició. O sí, però necessitaria una altra columna...